

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa J. T.
przeciwko P. [...] S.A. w W.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej Szpitala [...] w J.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 października 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz interwenienta ubocznego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 361 § 1 k.c. i art. 231 k.p.c. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Odwołanie się do nie zastosowania art. 231 k.p.c.

nie może być skuteczne, bo domniemanie faktyczne w nim przewidziane należy do środków pozwalających na ustalenie określonego stanu elementu faktycznego z uwzględnieniem reguł art. 233 § 1 k.p.c., a tym samym jest objęte zakazem oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów zawartym w art. 398³ § 3 k.p.c. Oznacza to niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na te błędy postępowania, które dotyczą bezdowodowego ustalenia faktów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. Argumenty odnoszące się do naruszenia art. 361 §1 k.c. wskazujące na ogólną regułę ustalenia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zakażeniem pacjenta w szpitalu i pozwalające powodowi na uprawdopodobnienie w wysokim stopniu zaistnienia związku przyczynowego pomijają ustalony stan faktyczny, w tym zakażenie przez endogenny czynnik mikrobiologiczny. Brak podstaw do przyjęcia oczywistości skargi w tym zakresie zwłaszcza, że ocenie podlegają konkretne okoliczności związane z zakażeniem i brak podstaw do automatyzmu w stosowaniu zasad przytoczonych przez skarżącego. Mając na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi na tle motywów zaskarżonego orzeczenia, nie można stwierdzić oczywistości naruszenia wskazanych przez niego przepisów prawa, a w konsekwencji uznać, że *prima facie* zachodzi oczywistość zasadności skargi kasacyjnej.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Z uwagi na charakter sprawy oraz sytuację majątkową skarżącego, o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 i 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.